16/03/2022

Από το Κίεβο στο Διδυμότειχο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου

«Μόλις άρχισα να ζω, μάλλον πρέπει να πεθάνω», ήταν τα λόγια του μικρού Τιμόθεου, ενός από τα πέντε παιδιά της επταμελούς οικογένειας από την Ουκρανία την οποία υποδέχθηκε με μια ζεστή αγκαλιά ο Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδας και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός. Ήταν η φράση που ώθησε τους γονείς του π. Νικόλαο και Αικατερίνη, να πάρουν την δύσκολη απόφαση της φυγής από την πατρίδα.

Ο πατέρας Νικόλαος Τισκούν Ορθόδοξος Χριστιανός, ιερέας στο Κίεβο, έχει ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του την θλίψη, την αγωνία και τον τρόμο που του δημιούργησαν οι σκληρές εικόνες του πολέμου στην χώρα του.

Τις πρώτες τρεις μέρες όπως περιγράφουν στην ΕΡΤ Ορεστιάδας, δεν μπορούσαν να συνειδητοποιήσουν τι συμβαίνει. Όταν όμως διαπίστωσαν ότι οι φίλοι τους καθώς και αυτοί των παιδιών τους, άρχισαν να εγκαταλείπουν την χώρα, όταν άκουσαν τον Τιμόθεο να μονολογεί ότι μάλλον ήρθε η ώρα να πεθάνει, πήραν με βαριά καρδιά την απόφαση. Για δυόμιση εβδομάδες βρίσκονταν στην Δυτική Ουκρανία όταν δέχθηκαν με ανακούφιση την ευχάριστη πρόσκληση του Μητροπολίτη κ. Δαμασκηνού, να φιλοξενηθούν στην Ελλάδα. Ανταποκρίθηκαν

άμεσα, διότι η οικογένεια τους είναι μεγάλη, τα παιδιά (Τατιάνα, Τιμόθεος, Αγγελίνα, Εμμέλεια, Χριστίνα) ηλικίας από 13 έως 1,5 χρόνων και έπρεπε να φροντίσουν για την ασφάλεια τους μέχρι να περάσει η μπόρα.

«Όλος ο Ελληνισμός συμμετέχει, συμπονά και είναι αλληλέγγυος προς τον Ουκρανικό λαό», δηλώνει ο Μητροπολίτης κ. Δαμασκηνός. *«Στεναχωρούμεθα πολύ πραγματικά, όταν βλέπουμε άμαχο πληθυσμό και παιδιά να είναι θύματα αυτής της τραγωδίας. Ευχόμεθα να περάσει σύντομα και η χαρά της ειρήνης να λάμψει στα πρόσωπα τους».*

Είναι υπερήφανοι που σαν λαός ενώθηκαν δυναμικά ώστε να αλλάξουν τα σχέδια του εισβολέα εχθρού. Ότι είναι σε θέση να υπερασπίζονται την χώρα τους. *«Το Κίεβο, όπως αναφέρει ο π. Νικόλαος, αμύνεται αυτή τη στιγμή πάρα τους εναέριους βομβαρδισμούς με την Κυβέρνηση και τις Εκκλησιαστικές αρχές να παραμένουν στη θέση τους. Η ψυχή μας κλαίει η καρδιά μας πονά για ότι συμβαίνει,»* όπως μας εξομολογείται. *«Ανησυχούμε για τους φίλους μας, για το ποίμνιο μου, για την χώρα μας. Οι καρδιές μας είναι με τα παιδιά που είναι στα καταφύγια και δεν μπόρεσαν να εγκαταλείψουν, για ένα ασφαλές μέρος. Ελπίζουμε και προσευχόμαστε να μείνουν ζωντανοί».*

Αυτό που τους απομένει είναι η πίστη και η ελπίδα. Γνωρίζουν ότι είναι πολύ δύσκολο πλέον να μπορεί να φθάσει κανείς από την Ουκρανία στην Ελλάδα. Σκέφτονται τους ανθρώπους που άφησαν πίσω και ζουν με την σκέψη σύντομα να τους ξαναδούν σ ένα λεύτερο έδαφος.

Η ευγνωμοσύνη στον Μητροπολίτη αλλά και στο ελληνικό λαό είναι μεγάλη για την υποστήριξη που δείχνουν. Τα μάτια τους όμως είναι στραμμένα στη χώρα τους που δοκιμάζεται πιστεύοντας ότι σύντομα η νίκη αλλά και ένας κόσμος δίκαιος, θα υπερισχύσουν.